

2025/1169

10.6.2025

DECYZJA RADY (UE) 2025/1169

z dnia 5 czerwca 2025 r.

dotycząca stanowiska, które ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stron Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 18. posiedzeniu, odnośnie do zaleceń i wniosków skierowanych do niektórych Stron oraz dotyczących wdrażania przez nie tej konwencji w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 336, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia zawarła Konwencję Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (zwaną dalej „konwencją”) na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1075 ⁽¹⁾ – w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii – oraz na podstawie decyzji Rady (UE) 2023/1076 ⁽²⁾ – w odniesieniu do kwestii związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, azylu i zasady non-refoulement, w zakresie, w jakim kwestie te wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji Unii; konwencja weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 października 2023 r.
- (2) Zgodnie z art. 66 ust. 1 konwencji zadaniem Grupy Ekspertów do spraw Przeciwdziałania Przemocy wobec Kobiet i Przemocy Domowej (GREVIO) jest monitorowanie wdrażania konwencji przez Strony konwencji. Zgodnie z art. 68 ust. 11 konwencji GREVIO ma przyjąć sprawozdanie i wnioski dotyczące działań podjętych przez daną Stronę w celu wdrożenia postanowień konwencji.
- (3) Zgodnie z art. 68 ust. 12 konwencji Komitet Stron (zwany dalej „Komitetem”) może, na podstawie sprawozdania i wniosków GREVIO, przyjąć zalecenia zaadresowane do Strony. Takie zalecenia mają zawierać rozróżnienie między działaniami, jakie należy podjąć jak najszybciej, czemu towarzyszy wymóg złożenia Komitetowi sprawozdania z podjętych działań w okresie trzech lat, a działaniami, które – choć ważne – nie są równorzędne pod względem pilności. Pod koniec tego okresu trzech lat dana Strona ma złożyć Komitetowi sprawozdanie z podjętych działań w 10 konkretnych obszarach objętych konwencją. Na podstawie tego sprawozdania oraz wszelkich dodatkowych informacji Komitet ma przyjąć wnioski dotyczące wykonania tych zaleceń, przygotowane przez sekretariat Komitetu.
- (4) Zgodnie z art. 68 ust. 3 konwencji, po przeprowadzeniu oceny wyjściowej, procedury oceny stosowane przez GREVIO należy podzielić na cykle (zwane dalej „cyklami oceny tematycznej”). Pierwszy cykl oceny tematycznej zatytułowany jest „Budowanie zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości” i dotyczy 20 artykułów konwencji, a mianowicie art. 3, 7, 8, 11, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 25, 31, 48, 49, 50, 51, 52, 53 i 56. Na swoim 17. posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2024 r. Komitet przyjął decyzję w sprawie zaleceń, które mają zostać przyjęte przez Komitet w świetle sprawozdań GREVIO przyjętych w ramach pierwszego cyklu oceny tematycznej, zawartych w dokumencie IC-CP(2024)10 rev.
- (5) Oczekuje się, że na 18. posiedzeniu w dniach 5–6 czerwca 2025 r. Komitet przyjmie osiem projektów zaleceń w oparciu o pierwszy cykl oceny tematycznej oraz dwa projekty wniosków, dotyczących wdrażania konwencji przez 10 Stron (zwane dalej, odpowiednio, „projektami zaleceń” i „projektami wniosków” lub łącznie „planowanymi aktami”):
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanie, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)2-prov,

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1075 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do instytucji i administracji publicznej Unii (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1075/oj>).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2023/1076 z dnia 1 czerwca 2023 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w odniesieniu do spraw związanych ze współpracą wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, w odniesieniu do azylu i zasady non-refoulement (Dz.U. L 143 I z 2.6.2023, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2023/1076/oj>).

- zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)3-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)4-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)5-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)6-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)7-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)8-prov,
 - zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)9-prov,
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)10-prov, oraz
 - wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)11-prov.
- (6) Unia ma wyłączne kompetencje do przyjmowania zobowiązań określonych w konwencji w odniesieniu do swoich instytucji i swojej administracji publicznej, w zakresie art. 336 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W pkt 305 swojej opinii 1/19 z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska ⁽³⁾, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzekł, że znaczna część zobowiązań wynikających z konwencji, odnoszących się do przyjęcia środków zapobiegawczych i ochronnych, jest zasadniczo wiążąca dla Unii w odniesieniu do pracowników jej administracji oraz osób odwiedzających pomieszczenia i budynki jej instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. Co więcej, w pkt 307 tej opinii, Trybunał orzekł, że Unia nie powinna ograniczać się do wprowadzenia minimalnych wymogów lub środków wsparcia, lecz sama powinna zapewnić pełne wykonanie tych zobowiązań. Jednocześnie zakres obowiązków Unii należy interpretować z uwzględnieniem jej szczególnego charakteru i uprawnień. Administracja publiczna Unii nie posiada w szczególności uprawnień w zakresie egzekwowania prawa, dlatego zalecenia dotyczące kwestii związanych z egzekwowaniem prawa, takich jak wydawanie nakazów doraźnych, należy interpretować jako wymóg, aby Unia zapewniła ofiarom bezpieczeństwo w ramach swoich uprawnień, na przykład przez odmowę domniemanym sprawcom wstępu do pomieszczeń instytucji.
- (7) Planowane akty dotyczą wdrożenia postanowień konwencji, które mają zastosowanie również do Unii w odniesieniu do jej instytucji i administracji publicznej. Należy zatem ustalić stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu w odniesieniu do kwestii związanych z instytucjami i administracją publiczną Unii, ponieważ planowane akty mogą mieć decydujący wpływ na treść prawa Unii, gdyż mogą wpływać na interpretację odpowiednich postanowień konwencji w przyszłości.
- (8) Jeżeli chodzi o Albanię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie wystarczającego i trwałego finansowania odpowiednich polityk i środków mających na celu zapobieganie wszelkim formom przemocy wobec kobiet i zwalczanie takich form przemocy, w tym w drodze przejrzystych procedur dotyczących finansowania organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 8 konwencji); wspieranie kampanii lub programów uświadamiających oraz dokonywanie regularnej oceny ich wpływu (art. 12 konwencji); podjęcie działań w celu zwiększenia skuteczności szkolenia, w tym ze względu na rotację personelu (art. 15 konwencji); rozszerzenie zakresu istniejących programów skierowanych do sprawców oraz wprowadzenie programów zaadresowanych do sprawców przestępstw na tle seksualnym (art. 16 konwencji); zwiększenie finansowania i liczby dostępnych usług dla kobiet będących ofiarami, zwłaszcza dla kobiet o specjalnych potrzebach (art. 20 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do kompleksowej opieki zdrowotnej (art. 20 konwencji); zapewnienie finansowania infolinii (art. 22 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do bezpłatnych badań z zakresu medycyny sądowej (art. 25 konwencji); podjęcie działań mających na celu poprawę zgłaszania przez kobiety będące ofiarami aktów przemocy oraz zapewnienie reakcji mającej na względzie przede wszystkim ofiarę i uwzględniającej aspekt płci (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie stosowania procedur oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w sprawach

⁽³⁾ Opinia 1/19 Trybunału (wielka izba) z dnia 6 października 2021 r., Konwencja stambulska, ECLI:EU:C:2021:832.

dotyczących wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); lepsze stosowanie nakazów doraźnych (art. 52 konwencji); zapewnienie stosowania nakazów ochrony i umożliwienie wszystkim ofiarom wystąpienia o takie nakazy (art. 53 konwencji); oraz dokonywanie oceny wdrożenia środków ochrony i zapewnienie ich zgodności z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (9) Jeżeli chodzi o Austrię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: opracowanie długoterminowego kompleksowego planu działań lub długoterminowej kompleksowej strategii dotyczącej wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych na temat liczby kobiet i dziewcząt, które zwracają się do służb socjalnych o pomoc, ponieważ doświadczyły przemocy (art. 11 konwencji); informowanie ofiar o dostępności służb wsparcia (art. 12 konwencji); monitorowanie sposobu, w jaki w materiałach dydaktycznych podchodzi się do kwestii związanych z przemocą domową i przemocą wobec kobiet (art. 14 konwencji); zapewnienie personelowi szkolenia w zakresie ogólnych usług wsparcia (art. 15 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do trwałych i przystępnych cenowo możliwości zakwaterowania oraz zapewnienie wydawania sprawozdań kryminalistycznych dokumentujących obrażenia (art. 20 konwencji); zapewnienie dostępności miejsc w schroniskach (art. 22 konwencji); utworzenie całego kraju nowych ośrodków świadczących pomoc ofiarom przemocy seksualnej, w których wykwalifikowani specjaliści będą udzielać wsparcia i kierować ofiary do odpowiednich służb zgodnie z konwencją oraz zapewnienie, w międzyczasie, aby istniejące służby medyczne udzielały ofiarom odpowiedniego wsparcia (art. 25 konwencji); zapewnienie, aby sankcje były współmierne do wagi przestępstwa we wszystkich sprawach dotyczących form przemocy wobec kobiet objętych zakresem konwencji (art. 49 i 50 konwencji); oraz zapewnienie stosowania nakazów ochrony i unikanie luk czasowych między nakazami doraźnymi a nakazami ochrony (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (10) Jeżeli chodzi o Danię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie, aby w polityce kładziono niezbędny nacisk na związany z płcią charakter wszelkich form przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (art. 7 konwencji); kontynuowanie wysiłków na rzecz wdrażania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci (art. 8 konwencji); zagwarantowanie poufności gromadzenia danych (art. 11 konwencji); priorytetowe traktowanie podejścia uwzględniającego aspekt płci w inicjatywach zapobiegawczych (art. 12 konwencji); osiąganie możliwie jak największych efektów działań szkoleniowych przez czerpanie z wiedzy fachowej organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 15 konwencji); utworzenie zinstytucjonalizowanych struktur współpracy z myślą o skutecznej współpracy wielu podmiotów (art. 18 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do długoterminowego poradnictwa psychologicznego (art. 22 i 25 konwencji); szerzenie wśród podmiotów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych wiedzy na temat nowych przepisów prawa karnego (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie, aby ocena ryzyka była przeprowadzana w koordynacji z odpowiednimi podmiotami (art. 51 konwencji); częstsze stosowanie nakazów doraźnych i nakazów ochrony w celu zapewnienia ofiarom ochrony (art. 52 i 53 konwencji); oraz zapewnienie właściwego wdrażania środków ochrony ofiar w postępowaniach przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (11) Jeżeli chodzi o Finlandię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: opracowanie długoterminowej strategii krajowej w celu zapewnienia kompleksowego i skoordynowanego podejścia (art. 7 konwencji); zapewnienie mechanizmów trwałego finansowania organizacjom pozarządowym udzielającym ofiarom specjalistycznego wsparcia (art. 8 konwencji); ustanowienie znormalizowanych kategorii danych i zharmonizowanie systemów gromadzenia danych (art. 11 konwencji); regularne prowadzenie kampanii uświadamiających (art. 12 konwencji); dokonywanie ocen szkolenia i czerpanie z wiedzy fachowej organizacji działających na rzecz praw kobiet (art. 15 konwencji); ustanowienie programów skierowanych do sprawców przemocy domowej (art. 16 konwencji); ustanowienie zinstytucjonalizowanych, wielopodmiotowych struktur koordynacyjnych między odpowiednimi podmiotami (art. 18 konwencji); ustanowienie usług wsparcia, aby ułatwić ofiarom przezwyciężenie skutków doznanej przemocy i osiągnięcie niezależności (art. 20 konwencji); zapewnienie dostępności usług wsparcia (art. 22 konwencji); zapewnienie rozmieszczenia terytorialnego ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów, tak aby zapewnić wsparcie wszystkim ofiarom przemocy seksualnej (art. 25 konwencji); zapewnienie terminowego prowadzenia postępowań przygotowawczych i proaktywnego gromadzenia dowodów innych niż oświadczenia ofiar, aby umożliwić skuteczne ściganie przypadków przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); podjęcie działań w celu ustanowienia systematycznie stosowanego znormalizowanego mechanizmu oceny ryzyka (art. 51 konwencji); oraz częstsze stosowanie nakazów doraźnych i lepsze stosowanie zakazów zbliżania się i nakazów ochrony (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (12) Jeżeli chodzi o Monako, projekt zaleceń w sprawie wdrażania przez to państwo konwencji zakłada, że konieczne jest: opracowanie długoterminowej nadrzędnej strategii w celu zapewnienia kompleksowej i skoordynowanej polityki (art. 7 konwencji); kontynuowanie prac nad gromadzeniem danych dotyczących wszystkich objętych zakresem konwencji form przemocy wobec kobiet (art. 11 konwencji); rozszerzenie zakresu działań mających zapobiegać przemocy domowej na inne formy przemocy objęte zakresem konwencji (art. 12 konwencji); opracowanie materiałów dydaktycznych na temat przemocy wobec kobiet (art. 14 konwencji); opracowanie programów skierowanych do sprawców przemocy (art. 16 konwencji); utworzenie infolinii dla kobiet będących ofiarami przemocy (art. 22 konwencji); utworzenie ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej, tak aby ofiary miały dostęp do poradnictwa i wsparcia psychologicznego (art. 25 konwencji); zapewnienie, aby specjaliści uczestniczący w postępowaniu karnym dysponowali wystarczającą wiedzą fachową i odbyli szkolenie uwzględniające aspekt płci (art. 49 i 50 konwencji); ustandaryzowanie praktyki dotyczącej skoordynowanej oceny ryzyka dla odpowiednich służb w odniesieniu do wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 51 konwencji); oraz zapewnienie ochrony praw i interesów ofiar podczas postępowań przygotowawczych i sądowych (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (13) Jeżeli chodzi o Czarnogórę, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie odpowiednich zasobów ludzkich i środków finansowych na potrzeby polityk, działań i prawodawstwa mających na celu zapobieganie przemocy wobec kobiet i jej zwalczanie, a także zapewnienie organizacjom pozarządowym trwałego finansowania (art. 8 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych przez wszystkie zainteresowane strony (art. 11 konwencji); zintensyfikowanie wysiłków na rzecz wdrożenia regularnych działań zapobiegawczych, prowadzenie kampanii uświadamiających i zwrócenie uwagi na podwyższone ryzyko przemocy, na jakie narażone są ofiary dyskryminacji interseksjonalnej (art. 12 konwencji); zwiększenie wysiłków na rzecz zwalczania stereotypów i uprzedzeń wobec kobiet w dziedzinie edukacji formalnej, kultury i mediów (art. 14 konwencji); zapewnienie szkolenia na temat przemocy wobec kobiet dla wszystkich specjalistów mających kontakt z ofiarami (art. 15 konwencji); utworzenie i rozszerzenie zakresu programów adresowanych do sprawców przemocy domowej i sprawców przemocy seksualnej (art. 16 konwencji); zwiększenie wysiłków zmierzających do zacieśnienia współpracy wielopodmiotowej (art. 18 konwencji); zapewnienie, aby świadczeniodawcy opieki zdrowotnej priorytetowo traktowali kobiety będące ofiarami przemocy i przemocy domowej oraz szanowali ich prywatność (art. 20 konwencji); zwiększenie dostępności specjalistycznych usług wsparcia i poradnictwa dla ofiar (art. 22 konwencji); utworzenie na terytorium całego kraju ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej, aby zapewnić ofiarom wsparcie i poradnictwo psychologiczne (art. 25 konwencji); zapobieganie wielokrotnemu przesłuchiowaniu ofiar przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego prowadzenia oceny ryzyka w przypadku przemocy domowej (art. 51 konwencji); zapewnienie dostępności nakazów doraźnych i skutecznego monitorowania nakazów ochrony (art. 52 i 53 konwencji); oraz zapewnienie skutecznego stosowania istniejących środków ochrony i wprowadzenie dodatkowych środków ochrony zgodnych z konwencją (art. 56 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (14) Jeżeli chodzi o Hiszpanię, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zaangażowanie organizacji pozarządowych w kształtowanie polityki oraz w ocenę polityk i działań (art. 7 konwencji); gromadzenie zdezagregowanych danych (art. 11 konwencji); nauczanie dzieci o kluczowym znaczeniu wyrażenia zgody w relacjach seksualnych (art. 14 konwencji); zintensyfikowanie szkolenia dla wszystkich odpowiednich specjalistów mających zawodowy kontakt z ofiarami i sprawcami przemocy wobec kobiet (art. 15 konwencji); poprawę zgodności programów skierowanych do sprawców z konwencją (art. 16 konwencji); utworzenie wielopodmiotowych mechanizmów współpracy (art. 18 konwencji); zapewnienie ofiarom przemocy seksualnej dostępu do usług wsparcia (art. 25 konwencji); wyeliminowanie czynników, które uniemożliwiają ofiarom zgłaszanie aktów przemocy i prowadzą do wtórnej wiktymizacji (art. 49 i 50 konwencji); oraz zapewnienie właściwym organom dostępu do nakazów doraźnych zgodnie z konwencją oraz podjęcie działań w celu właściwego zaradzenia naruszeniom nakazów ochronnych (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (15) Jeżeli chodzi o Szwecję, projekt zaleceń zakłada, że konieczne jest: zapewnienie uwzględniania w politykach dotyczących przemocy wobec kobiet potrzeb ofiar narażonych na dyskryminację interseksjonalną oraz ocenianie strategii w celu oceny ich wpływu (art. 7 konwencji); zapewnienie trwałych poziomów finansowania organizacji, które działają na rzecz praw kobiet i zarządzają specjalistycznymi usługami wsparcia (art. 8 konwencji); zapewnienie rozszerzenia zakresu działań w zakresie zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet (art. 12 konwencji); zapewnienie wprowadzenia do programów nauczania tematów i promowanie zasad wymienionych w art. 14 konwencji (art. 14 konwencji); wprowadzenie systematycznego szkolenia dla odpowiednich specjalistów w zakresie wszystkich form przemocy objętych zakresem konwencji (art. 15 konwencji); opracowanie norm

minimalnych dotyczących programów skierowanych do sprawców zgodnie z konwencją oraz zapewnienie oceny (art. 16 konwencji); przyjęcie mechanizmów koordynacji i współpracy między właściwymi agencjami (art. 18 konwencji); zapewnienie ofiarom dostępu do opieki zdrowotnej bez dyskryminacji (art. 20 konwencji); zapewnienie wszystkim ofiarom dostępu do schronisk (art. 22 konwencji); zapewnienie wystarczającej liczby ośrodków świadczących pomoc ofiarom gwałtów lub przemocy seksualnej w całym kraju (art. 25 konwencji); podjęcie działań zachęcających kobiety narażone na dyskryminację intersekcyjną do zgłaszania aktów przemocy wobec nich (art. 49 i 50 konwencji); zapewnienie systematycznego i skoordynowanego prowadzenia ocen ryzyka w odniesieniu do ofiar i ich dzieci (art. 51 konwencji); oraz podjęcie działań w celu zapewnienia, aby nakazy doraźne, zakazy zbliżania się i nakazy ochrony („zakazy kontaktu w przypadku wspólnego miejsca zamieszkania”) były wydawane szybko ze skutkiem natychmiastowym i były skutecznie monitorowane (art. 52 i 53 konwencji). Ponieważ ten projekt zaleceń jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.

- (16) Jeżeli chodzi o San Marino, projekt wniosków zakłada, że konieczne jest: koordynowanie działań między krajową instytucją koordynującą i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego (art. 10 konwencji); oraz prowadzenie regularnych badań wiktymizacyjnych i wspieranie działalności badawczej (art. 11 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia.
- (17) Jeżeli chodzi o Słowenię, projekty wniosków zakłada, że konieczne jest: przyznanie podmiotom w pełni zinstytucjonalizowanym roli organu koordynującego oraz zapewnienie niezbędnych zasobów ludzkich i środków finansowych (art. 10 konwencji); zapewnienie kompleksowego gromadzenia danych na temat wszystkich form przemocy na podstawie konwencji (art. 11 konwencji); oraz podjęcie działań zachęcających do zgłaszania wszelkich form przemocy wobec kobiet (art. 49 i 50 konwencji). Ponieważ ten projekt wniosków jest zgodny z polityką i celami Unii i nie budzi żadnych zastrzeżeń w odniesieniu do prawa Unii, stanowisko Unii powinno polegać na niewnoszeniu sprzeciwu wobec jego przyjęcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, które ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu Stron ustanowionego na podstawie art. 67 Konwencji Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej, na jego 18. posiedzeniu, polega na niewnoszeniu sprzeciwu wobec przyjęcia następujących aktów:

- 1) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Albanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)2-prov;
- 2) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Austrię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)3-prov;
- 3) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Danię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)4-prov;
- 4) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Finlandię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)5-prov;
- 5) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Monako, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)6-prov;
- 6) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Czarnogórę, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)7-prov;
- 7) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Hiszpanię, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)8-prov;
- 8) zaleceń w sprawie zwiększenia zaufania przez zapewnianie wsparcia, ochrony i sprawiedliwości na podstawie konwencji stambulskiej przez Szwecję, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)9-prov;

- 9) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących San Marino przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)10-prov; oraz
- 10) wniosków w sprawie wykonania zaleceń dotyczących Słowenii przyjętych przez Komitet Stron, zawartych w dokumencie IC-CP(2025)11-prov.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 5 czerwca 2025 r.

W imieniu Rady

Przewodniczący

D. KLIMCZAK
